
Kyrkomötet
Motion 2017:99
av Elsa Christersson

Begravningsverksamhet

Förslag till kyrkomötesbeslut

1. Kyrkomötet beslutar att avslå föreslagna ändringar i kyrkoordningen i kyrkostyrelsens skrivelse 2017:5 Begravningsverksamheten.
2. Kyrkomötet beslutar att uppdra till kyrkostyrelsen att utifrån redan gjorda utredningar, hos regeringen framhålla behovet av en samordning av krematorieverksamheten.
3. Kyrkomötet beslutar att uppdra till kyrkostyrelsen att uppmärksamma biskopsmötet på vikten av att vid visitationer och samtal uppmärksamma det värde kyrkogårdarna har som mötesplatser.

Motivering

I den begravningslag som riksdagen antog i samband med kyrkans skiljande från staten beslutas att huvudman för begravningsverksamheten, varmed menas de olika åtgärder som har direkt samband med förvaltningen av allmänna begravningsplatser, är församling inom Svenska kyrkan eller kommun. Länsstyrelsen ansvarar för tillsynen genom sina begravningsombud.

Det bör uppmärksammas att lagen skiljer mellan de rent praktiska åtgärderna i samband med dödsfall och den religiösa och ceremoniella delen. Denna berörs inte i lagen utan tanken är förmodligen att detta skall utformas av samfund eller andra.

Den nationella nivån inom Svenska kyrkan nämns bara som en administrativ förmedlare av begravningsavgiften. Stiftsnivån nämns över huvud taget inte.

Denna ordning har nu funnit sin form och man kan se fördelar och brister. Så behöver t.ex. utbildningen av begravningsombuden förstärkas. SKAO, Svenska kyrkans arbetsgivarorganisation, och SKKF, Sveriges kyrkogårds- och krematorieförbund, lämnar råd och håller utbildningar. De stora fördelarna med detta ligger i de möjligheter till kunskapsöverföring och nätverksbygge utanför de gängse kanalerna som dessa organisationer står för. Det som brister är kvalificerad utbildning av begravningsombuden liksom samordning på nationell nivå av krematorieverksamheten.

Att Svenska kyrkan fått förtroendet att ansvara för kyrkogårdsverksamheten genom sina församlingar är ett förtroende som bör värnas. Det mervärde, i form av naturliga mötesplatser som våra kyrkogårdar innebär, kan inte överskattas.

Lagen uttrycker mycket tydligt att begravningsverksamheten är en profan verksamhet med länsstyrelsen som huvudman. Så är t.ex. länsstyrelsen den instans som avgör vid olika mening.

I ett läge, när Svenska kyrkan på alla nivåer bör använda alla sina krafter för att hitta vägar för människor att nå in till den tro och det hopp som Svenska kyrkan står

Mot 2017:99 för, är det svårt att förstå varför kyrkostyrelsen vill gå mot lagen, slå sönder fungerande verksamhet och lägga ytterligare ansvar på organ som redan tycks ha nog med uppgifter.

Lund den 28 juli 2017

Elsa Christersson (MPSK)